

Lembit Roostar 70

Lembit Roostar on sündinud 1. veebruaril 1934 Virumaal Mäetaguse külas. Ta õppis Iisaku 7klassilises koolis, 1953. aastal lõpetas Jõhvi Keskkooli. Aastatel 1953–1959 õppis ta Tartu Riikliku Ülikooli arstiteaduskonnas. Ülikooli lõpetamise järel mobiliseeriti Lembit Roostar Nõukogude armeesse. Riia Sõjaväehospidalis spetsialiseerus ta sõjaväearstiks. 1959.–1967. a teenis L. Roostar arstina Hiiumaal, Riias ja Valgevenes. 1967.–1969. a oli kirurgiaosakonna ordinaator Riia Sõjaväehospidalis.

1969. a kaitses ta meditsiiniteaduste kandidaadi väitekirja teemal “Aordi bifurkatsiooni ja jäsemete magistraalarterite emboolia ja ägeda tromboosi ravist”. Aastatel 1970–1975 töötas ta kirurgiaosakonna juhatajana Tartu Sõjaväehospidalis. Samal ajal valmis tal doktoriväitekiri Tartu Toome Haavakliiniku baasil teemal "Kliinilis-biokeemilised muutused jäsemete ägeda isheemia puhul", mille kaitsmine toimus 1976. aastal Tartu Ülikoolis.

Aastatel 1976–1978 oli ta kirurgiaosakonna ülem välisõjaväehaiglas Mongoolias; 1978–1981 õppejõud S. M. Kirovi nim Sõjameditsiini Akadeemias Leningradis; 1981–1984 võttis osa Afganistani sõjast, kus oli Afganistani armee peakirurgi konsultant ja peakirurg; 1984–1990 õppejõud Sõjameditsiini Akadeemias ja kateedriülema asetäitja. 1990. aastal vabanes Lembit Roostar armee teenistusest, samal aastal valiti ta Tartu Ülikooli hospitaalkirurgia kateedri juhatajaks. 1992. ja 1997. aastal valiti ta kardioloogia kliiniku kardiorakaalkirurgia õppetooli juhatajaks ning kardiorakaalkirurgia ning veresoontekirurgia korraliseks professoriks. Alates 1999. aasta 31. augustist on L. Roostar TÜ emeriitprofessor.

Lembit Roostar on avaldanud 518 teaduspublikatsiooni ja 8 monograafiat, enamus neist käsitlevad sõjakirurgia tänapäeva probleeme. Tema töid on tõlgitud inglise, vene jt keeltesse. Ta on esinenud ettekannetega ja loengutega paljudes välismaa ülikoolides, korraldanud erialaseid täienduskursusi kaitseministeeriumi ning piirivalveameti meditsiinitöötajatele.

Aastail 1995–1998 oli ta Balti Kirurgide Assotsiatsiooni president. Ta on 1996. aastal rajatud Eesti Seniorkirurgide Seltsi asutajaliige.

Juubilar on abielus, abikaasa Ilvi on kodune, poeg Sulev töötab välisministeeriumis, tütar Tiina on kooliõpetaja.

Soovime juubilarile palju õnne sünnipäevaks, jõudu ja vastupidavust järgnevateks aastateks!

Eesti Seniorkirurgide Seltsi juhatuse ja tegevliikmete nimel

Eduard Viira

Tähti Saar 60

30. jaanuaril tähistas oma juubelit teenekas arst ja õppejõud Tähti Saar.

Juubilar on sündinud Viljandis, kuid tema haridustee on kulgenud peaaesjalikult Tartus. 1962. aastal lõpetas ta kuldmedaliga Tartu I Keskkooli (praegune Hugo Treffneri Gümnaasium) ning 1968. aastal *cum laude* Tartu Ülikooli arstiteaduskonna. Olles omandanud anestesioloogi eriala, asus juubilar tööle Kuressaare Haiglas. Tartu vaim aga jätkas kummitamist ja 1971. aastal naasis juubilar ülikoolilinna, kus jätkas tööd anestesioloogina Tartu Kliinilises Haiglas. Nii nagu ühele ülikoolihaigla arstile kohane, pühendus Tähti Saar paralleelselt kliinilise tööga ka õppe- ja teadustööle ning ta on alates 1979. aasta märtsikuust kuni praeguse ajani töötanud arsti-õppejõuna selle sõnapaari kõige otsesemas tähenduses. Ta on avaldanud üle 80 teadustöö, “nupukese”, nagu juubilar ise armastab neid kutsuda. Ilmselt ei ole alates 1980. aastatest Tartu Ülikooli arstiteaduskonna lõpetanute seas kedagi, kes ei teaks õppejõud Tähti Saart ega poleks osalenud tema emotsionaalsetes praktikumides. Samuti võib üsna julgelt väita, et enamik praegu riigis praktiseerivatest anestesioloogidest on juubilarilt ühel või teisel viisil saanud erialaseid näpunäiteid. Eriti suur on Tähti Saare panus kardioanesteesia ja kardiointensiivravi, samuti pulmonoloogilise intensiivravi ja lasteanesteesia arengusse Eestis.

Lisaks aktiivsele erialasele tegevusele ning pikaajasele õppejõustajale on Tähti Saar särav ja meeldejääv isiksus ka väljaspool haigemaja seinu. Kogu elu on ta olnud kiindunud muusikasse ja kirjandusse. Omades laialdast silmaringi, on juubilar suurepärase vestluspartner. Armastus looduse ja lillede vastu on väljundi leidnud mõnuses maakodus Põlvamaal.

Me soovime, et aastad juubilarile endiselt liiga ei teeks, et tervis oleks püsivalt hea, et jätkuks aega ja energiat olla parim vanaema oma kallile Kristiinale ja Katariinale.

Õnnitleme säravat isiksust ning soovime jätkuvat koostöölusti paljudeks aastateks.

Õpilaste ja kolleegide nimel

Eve Int , Peeter Tähepõld ja Joel Starkopf

Max Siurala

21.10.1913–06.09.2003

Pärast pikka rasket haigust suri 89. eluaastal Helsingi Ülikooli professor ja Tartu Ülikooli audoktor Maxim (Max) Siurala. Professor Siurala osales viimase eluaastani aktiivselt gastroenteroloogia-alases teadustöös. Tema juhitud töörühmal oli pikaajaline koostöö Tartu Ülikooli gastroenteroloogidega. Tema ja professor Kaljo Villako juhitud töörühmade kroonilise gastriidi haigete pika-ajalise jälgimise tulemused on unikaalsed kogu maailmas ning said uue tähenduse gastriiditekitaja *Helicobacter pylori* avastamise järel. Veel kaks aastat tagasi esines Max Siurala Eesti-Soome gastroenteroloogide koostööle pühendatud sümposiumil Tallinnas.

Max Siurala isapoolse suguvõsa juured ulatuvad vene aadelkonda, mistõttu ta rääkis vabalt vene keelt ja oli ka teistes suuremates Euroopa keeltes vaba suhtleja. Ta alustas oma arstikarjääri maa-arstina Pertunmaal 1945. a. Pärast meditsiinidoktori väitekirja kaitsmist spetsialiseerus ta sisehaiguste arstiks – gastroenteroloogiks. Max Siurala oli üheks Soome gastroenteroloogide seltsi asutajaks. Aastatel 1965–1971 oli ta seltsi juhataja. Enamik Soome gastroenterologe on tema õpilased. Pikka aega töötas ta Helsingi Ülikooli haigla gastroenteroloogia osakonna ülemarstina, 1970. aastast professorina. Max Siurala siirdus pensionile 1976. a.

Max Siurala oli üks rahvusvaheliselt tuntumaid Soome arstiteadlasi. Ta valiti Bologna ja Tartu Ülikooli audoktoriks, ta oli Kuningliku Meditsiiniseltsi liige (*Fellow of Royal Society of Medicine*), ta kuulus Euroopa Gastroklubisse, ta oli Soome, Rootsi, Baieri, Ungari ja Inglismaa gastroenteroloogide seltside auliige ning Soome sisearstide seltsi auliige. Max Siurala valiti 1982. a ülemaailmse gastroenteroloogide seltsi aupresidendiks. Tema loodud gastroenteroloogide koolkond on pälvinud rahvusvahelise tunnustuse.

Professor Max Siuralat iseloomustas nooruslik entusiasm, kursisolek kõige uuema oma erialal. Kõige iseloomulikumaks näiteks oli kaasaminek *Helicobacter pylori* uuringutega kohe pärast selle bakteri avastamist. Kui avastati *Helicobacter pylori*, oli professor Siurala juba pensionil, aga tema initsiatiivil ja osalusel Soomes korraldatud uuringute tulemused avaldati 25 artiklina rahvusvaheliselt tunnustatud erialajakirjades. Probleemi aktuaalsust peegeldavad ka sel teemal kaitstud kümned doktoriväitekirjad Soomes ja Eestis.

Max Siurala õpilaste initsiatiivil korraldatakse igal aastal Siurala-nimeline sümposium – *Circus Siurala*, mis oli oodatud teadusüritus tema kolleegidele Soomes. Sellest on osa võtnud ka kolleegid Eestist ja teistest Euroopa maadest.

Professor Max Siurala armastas vaikset omaette olemist, olles kirglik kalamees oma kodujärvel. Samal ajal oli ta ka seltskonnainimene – osav tantsupartner, armastas mängida mandoliini ja laulda. Meeldejäädavad olid tema ühislaulud koos professor Kaljo Villakoga. Max Siurala oli hea võrkpallimängija ja pälvis selle eest president Mauno Koivisto aukirja.

Meiega jääb alatiseks helge mälestus kolleegist ja sõbrast, Tartu Ülikooli audoktorist professor Max Siuralast.

Eesti kolleegide nimel

Heidi-Ingrid Maaros